

Afgørelsen er i de i § 3 nævnte tilfælde endelig.

Stk. 4. Begæring efter §§ 4 og 6 skal fremsættes snarest muligt efter, at vedkommende voldgiftsmand er udpeget, eller efter at voldgiftsretten har fastsat honoraret.

§ 9. Danske voldgiftskendelser kan fuldbyrdes efter retsplejelovens regler om tvangsfuldbyrdelse af domme. Fuldbyrdelsesfristen regnes fra forkyndelsen af voldgiftskendelsen.

Stk. 2. Begæring om fuldbyrdelse indgives til fogeden. Begæringen skal være skriftlig og ledsaget af en udskrift af kendelsen samt af voldgiftsaftalen, såfremt aftalen er skriftlig.

Stk. 3. Indsigelser mod voldgiftskendelsens gyldighed, der fremsættes under fuldbyrdelsen, påkendes af fogeden. Kan en fremsat indsigelse ikke forkastes på det foreliggende grundlag, kan fogeden dog henvise rekvisrenten til almindelig rettergang.

Stk. 4. Er voldgiftskendelsen indbragt for en anden voldgiftsret eller for domstolene til prøvelse i medfør af § 7, bestemmer fogeden, om fuldbyrdelsen skal fremmes eller bør udsættes, og i forbindelse hermed om fuldbyrdelsen eller udsættelsen bør betinges af, at der stilles sikkerhed.

§ 10. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for at tillægge udenlandske voldgiftskendelser bindende virkning her i landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte regler, hvor efter sådanne kendelser under forudsætning af gensidighed kan fuldbyrdes her.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om international voldgift, som i mangel af gyldig aftale mellem parterne skal følges ved afgørelse af tvist om voldgiftsaftalers gyldighed, om valg af voldgiftsmænd, om disses habilitet, kompetence, beføjelser og pligter, om voldgiftsrettens sammensætning og behandling af sagen, om voldgiftskendelsens form og indhold, om mulighederne for dens tilsidesættelse og om betingelserne for dens fuldbyrdelse.

§ 11. Loven træder i kraft den . . .

Stk. 2. Danske Lov 1-6-1 og § 32, stk. 3, i lov nr. 129 af 15. april 1930 om forsikringsaftaler ophæves.

Bemærkninger til lovudkastet.

Til § 1.

Stk. 1 svarer til § 1, stk. 1, i betænkningens udkastet. Efter dette udkast skal retten, hvis der anlægges sag om et spørgsmål, der er omfattet af en voldgiftsaftale, eller om voldgiftsaftales gyldighed, afvise sagen, medmindre vægtige grunde taler derimod.

Rådets udkast omfatter kun den første situation, idet det fastslås, at domstolene ikke har kompetence til at afgøre en tvist, som efter en (gyldig) aftale mellem parterne skal afgøres ved voldgift. Alle spørgsmål om voldgiftsaftales gyldighed og omfang vil derfor — indtil voldgiftssag er anlagt, jfr. § 2, stk. 1 — kunne indbringes for domstolene. Genevekonventionens art. VI, stk. 3, går ikke videre i retning af at begrænse domstolenes kompetence, jfr. herved Spleth i U.f.R. 1967 B. side 34 og betænkningen side 37, og det må anses for betænkeligt at unddrage spørgsmål om gyldigheden af en voldgiftsaftale fra prøvelse ved domstolene, indtil voldgiftssag er afsluttet. En prøvelse af aftalens gyldighed på et tidligere stadium vil bl. a. kunne være ønskelig, hvor vedtagelsen af voldgift er et led i parternes samlede aftale, således at en ugyldighedsgrund rammer aftalen som helhed og ikke blot voldgiftsklausulen.

Bestemmelsen i *stk. 2* om en voldgiftsaftales ugyldighed findes ikke i betænkningens udkastet. Ifølge forsikringsaftalelovens § 32, stk. 3, kan en aftale om, at fremtidige tvistigheder skal være unddraget domstolenes afgørelse, tilsidesættes af retten, når bestemmelserne om, hvorledes den myndighed, til hvilken afgørelsen er henlagt, skal sammensættes og virke, skønnes ikke at være betryggende for den sikrede.

Med støtte bl. a. i denne bestemmelse har retspraksis antaget, at såvel en aftale om voldgift som en voldgiftskendelse ikke binder parterne, hvis voldgiftsrettens sammensætning ikke giver en rimelig garanti for en upartisk afgørelse, eller voldgiftsretten i sin virksomhed har tilsidesat fundamentale retsplejeprincipper, navnlig grundsetningen om partsoffentlighed og kontradiktion. Rådet foreslår, at der i voldgiftsloven optages en bestemmelse, der indeholder de særlige ugyldighedsgrunde, der kan gøres gældende med hensyn til vold-